

sklonila k njemu in bolj šepetala kakor govorila. »Jaz si izberem, kogar sama hočem.« Vstala je in zapela s fanti. Ko jih je spravljala domov, se na Metoda še ozrla ni. Šele na dvorišču je začutil v zapestju roko, nekdo ga je potegnil nazaj, bila je Liza. »Pridi jutri,« je pošepnila in stekla nazaj. Nekateri so se že razšli, le Troha je še stal z aspiranti na dvorišču in zabavljaj, da jih je zopet preslepila. »Daj mi granato, da ji razbijem hišo«, je kričal. Od znotraj se mu je odzival glasen smeh. Počasi so se odzibavali, Trohovo vpitje je še dolgo odmevalo po vasi, ko se je Metod še vedno stiskal pri drvarnici, čeprav sam ni vedel zakaj. Razločno je videl njeno senco na oknu. Potem se je zasvetilo v drugem oknu in je prvo oslepelo. Na vzhodu so že bledele teme, ko je Metod stopil na cesto in se glasno sam sebi zasmejal. — »Nikoli ne prideš do dejanja.« — Kasneje, pred stopnicami na skedenj, ko je čutil, da ga noge čudno zanašajo, si je trdovratno zatrjeval. — »Zdaj je zadnji čas! Zdaj je zadnji čas!«

PO MARTINOVEM

JERN LEDINA

*O, slišiš veter, ki gre čez gorice?
Klopotce so z drogov že davno sneli
in zdaj pogrešaš jih kot glas svireli,
ki je utihnila sredi melodije.*

*Samoten čriček še živi ob trti,
v jesenskem soncu greje se in čaka,
kdaj zadnji list s poslednje loze pade,
ves žalosten je, poje si o smrti.*

*Midva, deklé? Za nas je smrt še daleč!
Nalijva si v kozarce novo vino
in pozabiva večno bolečino,
da smo samo ljudje, ki morajo umreti.*

*Ljubezen najina je iz trenutkov stkana,
še ne izpeta — h koncu trepeta...
Pozabi vse in v svoj objem me vkleni,
da šla mi bo toplina do srca.*

*Glej, tu pred nama se blešči novina,
do dna izpijva in potem navkljub
vsem bolečinam, smrti, bežnim uram
se stisniva poslednjič še v poljub.*